

GÁSPÁR ANNA: A TÉLŰZŐ HUNYOR

Mecseki történeteink pályázat

Készítette: Gáspár Anna (11 éves)

Szent Mór Iskolaközpont, 4. a osztály

Osztályfőnök: Kutnyák Judit

Szülő: Kiss Barbara (kissbabi20@gmail.com)

2023. április

A TÉLŰZŐ HUNYOR

Dermesztő lett a csend hegyen-völgyön, amikor a tél megérkezett a Mecsekbe. Az állatok és a növények mind elbújtak előle, ki odúba, ki üregbe, kuckóba. Ezt a telet senki sem szerette, goromba volt, rideg és morcos. Befagyasztott minden csepp vizet, puha hótakarót terített a csendes tájra. Lefeküdt végtelen fehér dunyhájára és akkorát nyögött, hogy felriadtak az erdő fái. Ijedten rebbentek szét a kis cinegék és elnémult az ökörszem dala. Az erdő állatkái és növényei abban reménykedtek, hogy jön végre Tavasz néne és elűzi a telet.

Egy dermesztő reggelen azonban szörnyű hír terjedt szét futótűzként az erdőben. Egy ugri - bugri nyúl mindenkinek az mesélte:

-Nem megy el a tél! Itt akar maradni örökre! Támadt erre nagy ijedség!

-Honnan veszed ezt a zöldséget?! - faggatták a kicsi nyulat a Mecsek állatkái.

-Maga a tél mondta! Éppen egy fűszálat méricskélttem, amikor a tél óriásit sóhajtott, még az ágak is beleremegtek. Ezt mondta: "Hej, de jól érzem magam ezen a tájon! Megtelepedek itt, sosem megyek el innen!" - mesélte a nyúl.

-Jaj nekünk! Megfagyunk! -remegtek a nyulak, mókusok és a pockok.

-Ha nem megy el a tél éhen fogunk veszni! -kopogtatta a fekete fakopács aggódva a fa kérgét.

-Valahogy el kell üznünk a telet! -vágott közbe egy szépséges Mátyás madár.

-Azt csak bízzátok ránk - mondták a szelek - mi majd elfújjuk a havat a téllel együtt!

A szelek összekapaszkodtak, tekeregtek, kavarogtak, végig suhantak a dermedt tájon, de a végtelen hó nem tűnt el. Amit az egyik helyről elfújták, a másik helyen gyűlt össze nagy kupacokban.

-Kérjük meg az aranszakálok -tanácsolta egy róka- ők majd nagy lármát csapnak és a tél ijedtében elmenekül.

Az aranszakálok este fel is sorakoztak egy nagy sziklán, s nekikezdték a fülsiketítő koncertnek. Ám az utálatos tél rájuk sem hederített. Összegyűrt egy marék havat, s füldugó gyanánt betömte vele a fülét. Az erdő népe elkeseredett, egyre reményvesztettebb lett. Egy öreg, bölcs tölgy állt elő újabb ötlettel:

-Kérjük meg a Napot, hogy sugaraival olvassza el a havat!

Az állatok szemében fény csillant és visszatért beljük a lélek. Egy zöld szárnyú kis hamvas küllő vállalta, hogy felrepül a Naphoz és segítséget kér. A Nap sokáig gondolkodott, de vállalta a feladatot. De akárhányszor melengető sugarakat küldött a föld felé, a gonosz tél eltakarta a fagyos földet szürke fellegekkel.

A konok télnek a föld alá is eljutott a híre, ahol Földanyóka csendesen nevelgette a virágok magjait:

*Aludjatok, szép virágok,
varázsszellő fúj most rátok.
Ne bújjatok most ki még,
Nem vár rátok virágos rét!*

-Bújjatok vissza lelkecskéim, a tél nem ment el még! - mondta szelíden Föld anyóka.

-Nem megy el?... Akkor mi lesz velünk Anyó? – csendült egy vékony hangocska a félhomályban. Földanyó egyik leánykája volt, az Illatos Hunyor. Kipattant a kemény földből pőrén, halványzöld ingecskében, vékony, és zöld szoknyácskában.

-Azonnal bújj vissza te kis csintalan, mert megfázol! - parancsolt rá Földanyó.

-Dehogy bújok, dehogy fázom! Ne félj anyókám, elkergetem én azt a makacs vén telet - mondta határozottan Hunyor.

-Te?! - hüledezett az anyóka -Ugyan, nem ijedt meg a Naptól, hogy képzeled egyáltalán, hogy szóba áll veled?

-Csak bízzon bennem Földanyó! - mondta a kis virág, s már bújt is kifelé a rideg dermedt föld között minden erejével. Amint átdugta fejét a vastag hótakarón már fel is kacagott:

-Tél bácsi! Hát te még mindig itt vagy? - kiabálta.

-Na, nézd csak-mondta gúnyosan a tél - hát te meg hogy mertél a szemem elé kerülni?

-Tél bácsi, még nem hallotta a nagy hírt? – kérdezte csilingelő hangon Hunyor, de a tél buta arcát látva rögtön folytatta és kimondta a tél számára legfélelmetesebb szavakat – Jön Tavasz ezredes!

-Hogy micsoda?! – képedt el a Tél – máris itt van?!

-Bizony – bólogatott Hóvirág – Szóval azt tanácsolom tűnj el innen minél előbb!

A vén télnek nem kellett többször mondani letörte a jégcsapokat nagy zsákjába besöpörte a havat, és úgy elfutott mintha ott se lett volna. Hunyor elmosolyodott s boldogan fordult körbe. Körülötte elolvadt a hó és virágtestvérkéi is kezdtek kibújni. Elégedetten nézett fel az égre, ahol a nap olyan fényesen ragyogott, hogy majdnem elvakította. Köré gyűlt minden növény és állat és együtt énekelték:

Távozzon a tél,

ereje már mit sem ér!

Változzon a föld az ég,

legyen minden zöld és szép!